ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. apríla 2010 *

Vo veci C-518/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Tribunal de grande instance de Paris (Francúzsko) z 29. októbra 2008 a doručený Súdnemu dvoru 27. novembra 2008, ktorý súvisí s konaním:

Fundación Gala-Salvador Dalí,

Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (VEGAP)

proti

Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques (ADAGP),

Juan-Leonardo Bonet Domenech,

* Jazyk konania: francúzština.

Eulalia-María Bas Dalí,

María del Carmen Domenech Biosca,

Antonio Domenech Biosca,

Ana-María Busquets Bonet,

Mónica Busquets Bonet,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský (spravodajca) a D. Šváby,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: N. Nančev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. novembra 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Fundación Gala-Salvador Dalí a Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (VEGAP), v zastúpení: P.-F. Veil, advokát,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a B. Beaupère-Manokha, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: M. Muñoz Pérez, splnomocnený zástupca,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: H. Krämer a C. Vrignon, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 17. decembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ods. 1 a článku 8 ods. 2 a 3 smernice 2001/84/ES Európskeho parlamentu a Rady z 27. septembra 2001 o práve ďalšieho predaja v prospech autora pôvodného umeleckého diela (Ú. v. ES L 272, s. 32; Mim. vyd. 17/001, s. 240).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú na jednej strane Fundación Gala-Salvador Dalí a Visual Entidad de Gestión de Artistas Plásticos (ďalej len „VEGAP“) a na druhej strane Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques (ďalej len „ADAGP“) a J.-L. Bonet Domenech, E.-M. Bas Dalí, M. del Carmen Domenech Biosca, A. Domenech Biosca, Ana-María Busquets Bonet a Mónica Busquets Bonet, ktorí sú rodinní príslušníci maliara Salvadora Dalího. Predmetom tohto sporu sú peňažné sumy, ktoré boli vybraté na základe práva na odmenu z ďalšieho predaja pri predaji umeleckých diel tohto maliara.

Právny rámec

Smernica 2001/84

3 Odôvodnenie č. 3 a 4 smernice 2001/84 stanovuje:

„(3) Právo na ďalší predaj má zabezpečiť autorom grafických a výtvarných umeleckých diel podiel na ekonomickom úspechu ich pôvodných umeleckých diel. Pomáha vyrovnať rovnováhu medzi ekonomickou situáciou autorov grafických a výtvarných umeleckých diel a ekonomickou situáciou iných tvorcov, ktorí majú úžitok z následného používania ich diel.

(4) Právo na ďalší predaj je neoddeliteľnou súčasťou autorských práv a hlavnou výsadou autorov. Zavedenie tohto práva vo všetkých členských štátoch uspokojuje potrebu poskytnutia primeranej a štandardnej úrovne ochrany tvorcom."

4 Podľa odôvodnenia č. 9 a 10 uvedenej smernice:

„(9) Právo na ďalší predaj v súčasnosti upravujú vnútroštátne právne predpisy väčšiny členských štátov. Tieto právne predpisy, ak existujú, odrážajú niektoré rozdiely, najmä pokiaľ ide o umelecké diela, na ktoré sa vzťahujú, osoby majúce nárok na poplatky za poskytnutie práv, používanú sadzbu, transakcie podliehajúce platbe poplatkov za poskytnutie práv a základu, z ktorého sú vypočítané. Uplatnenie alebo neuplatnenie tohto práva má významný dopad na konkurenčné prostredie v rámci vnútorného trhu, pretože existencia alebo absencia

povinnosti platiť na základe práva na ďalší predaj je prvok, ktorý musí vziať do úvahy každý jednotlivec želajúci si predať umelecké dielo. Toto právo je teda faktor prispievajúci k vzniku deformácií súťaže, ako aj k presunu (vytláčaniu) predaja v rámci spoločenstva.

(10) Tieto rozdiely týkajúce sa existencie práva na predaj a jeho uplatňovania členskými štátmi majú priamy negatívny dopad na riadne fungovanie vnútorného trhu s umeleckými dielami, ako ho požaduje článok 14 Zmluvy [ES]. V tejto situácii článok 95 zmluvy tvorí vhodný právny základ."

5 Odôvodnenia č. 13 až 16 tej istej smernice znejú takto:

„(13) Je potrebné odstrániť existujúce rozdiely medzi zákonmi, ak majú deformačný účinok na fungovanie vnútorného trhu, a zabrániť vzniku nových rozdielov tohto druhu. Nie je potrebné odstrániť alebo brániť vzniku rozdielov, u ktorých neexistuje predpoklad, že by ovplyvnili fungovanie vnútorného trhu.

(14) Predpokladom riadneho fungovania vnútorného trhu je existencia podmienok súťaže, ktoré nie sú deformované. Existencia rozdielov medzi národnými ustanoveniami o práve na ďalší predaj spôsobuje deformáciu súťaže a presun predaja v rámci spoločenstva, a vedie k nerovnému zaobchádzaniu s umelcami podľa toho, kde sa ich diela predávajú. Posudzovaný problém má teda nadnárodné aspekty, ktoré nemôžu byť uspokojivo regulované opatreniami členských štátov.

Nekonanie spoločenstva by bolo v rozpore s požiadavkou zmluvy naprávať deformácie súťaže a nerovného zaobchádzania.

(15) Vzhľadom na veľkosť rozdielov medzi národnými ustanoveniami je preto potrebné prijať harmonizačné opatrenia, ktoré sa budú zaoberať rozdielmi medzi zákonmi členských štátov v oblastiach, kde tieto rozdiely môžu vytvoriť alebo zachovať deformované podmienky súťaže. Je však potrebné harmonizovať každé ustanovenie právnych predpisov členských štátov o práve na ďalší predaj, a aby sa ponechal čo najväčší priestor pre národné rozhodnutie, postačí, ak sa uplatňovanie harmonizácie obmedzí na tie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré majú najpriamejší dopad na fungovanie vnútorného trhu.

(16) Táto smernica preto spĺňa, vo svojej celistvosti, zásady subsidiarity a proporcionality určené v článku 5 zmluvy."

6 Odôvodnenie č. 27 smernice 2001/84 stanovuje:

„Osoby majúce nárok na poplatky za poskytnutie práv musia byť špecifikované s riadnym prihliadnutím na zásadu subsidiarity; nie je vhodné prijať opatrenia na základe tejto smernice vo vzťahu k zákonom o nástupníctve členských štátov; avšak právni nástupcovia autora musia mať možnosť úplne využiť právo na ďalší predaj po jeho smrti, aspoň po uplynutí prechodného obdobia uvedeného vyššie."

7 Článok 1 uvedenej smernice s názvom „Predmet práva na opätovný predaj“ v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty udelia v prospech autora pôvodného umeleckého diela právo na ďalší predaj, ktoré bude definované ako nescudziteľné právo a ktorého sa nemožno vzdať, a to ani vopred, na poplatky za poskytnutie práv, vychádzajúce z predajnej ceny získanej za každý ďalší predaj diela po prvom prevode diela autorom.“

8 Článok 6 tej istej smernice s názvom „Osoby majúce nárok na poplatky za poskytnutie práv“ obsahuje ods. 1, ktorý znie takto:

„Poplatok za poskytnutie práv podľa článku 1 bude zaplatený autorovi diela, a výhradou článku 8 ods. 2 po jeho smrti jeho právnym nástupcom.“

9 Článok 8 ods. 1 až 3 tejto smernice s názvom „Obdobie ochrany práva na ďalší predaj“ stanovuje:

„1. Obdobie ochrany práva na ďalší predaj bude zodpovedať obdobiu určenému v článku 1 smernice 93/98/EHS [Rady z 29. októbra 1993 o zosúladení lehoty ochrany autorského práva a niektorých príbuzných práv (Ú. v. ES L 290, s. 9; Mim. vyd. 17/001, s. 141) podľa ktorej práva autora literárneho alebo umeleckého diela v zmysle článku 2 Bernského dohovoru trvajú počas života autora a 70 rokov po jeho smrti].

2. Výnimkou z odseku 1 členské štáty, ktoré neuplatňujú právo na ďalší predaj (ku dňu nadobudnutia platnosti uvedenému v článku 13), nebudú musieť počas obdobia, ktoré sa skončí najneskôr 1. januára 2010, uplatniť právo na ďalší predaj v prospech právnych nástupcov umelca po jeho smrti.

3. Členský štát, na ktorý sa vzťahuje odsek 2, má maximálne dva ďalšie roky na to, aby umožnil ekonomickým subjektom v tomto členskom štáte, ak je to potrebné, postupne sa prispôsobiť systému práva na ďalší predaj, pri zachovaní ich ekonomickej životaschopnosti, skôr než bude musieť uplatniť právo na ďalší predaj v prospech právnych nástupcov umelca po jeho smrti. Aspoň 12 mesiacov pred skončením obdobia uvedeného v odseku 2 príslušný členský štát bude informovať Komisiu s uvedením svojich dôvodov, aby umožnil Komisii vydať stanovisko, po primeraných konzultáciách, do troch mesiacov po prijatí týchto informácií. Ak členský štát nebude rešpektovať stanovisko Komisie, do jedného mesiaca bude o tom informovať Komisiu a odôvodní svoje rozhodnutie. Oznámenie a dôvody členského štátu, ako aj stanovisko Komisie budú uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a postúpené Európskemu parlamentu. …“

10 Článok 12 smernice 2001/84 s názvom „Vykonávanie“ stanovuje v odseku 1 v prvom pododseku:

„Členské štáty uvedú do platnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 1. januára 2006. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.“

Vnútroštátne právo

11 Zákon č. 2006-961 z 1. augusta 2006 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v informačnej spoločnosti (JORF z 3. augusta 2006, s. 11529), ktorým sa

prebrala do francúzskeho práva smernica 2001/84, zmenil článok L. 122-8 zákonníka duševného vlastníctva (ďalej len „ZDV"), ktorého prvý odsek znie:

„Autori pôvodných grafických alebo výtvarných umeleckých diel, ktorí sú občanmi členského štátu Európskeho spoločenstva alebo štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore, majú právo na odmenu z ďalšieho predaja, ktoré je nescudziteľným právom na výnosy z každého predaja diela po prvom prevode diela autorom alebo jeho právnym nástupcom. …"

12 Podľa článku L. 123-7 ZDV, ktorý nebol zmenený pri prebratí smernice 2001/84:

„Po smrti autora právo na odmenu z ďalšieho predaja uvedené v článku L.122-8 prechádza na jeho dedičov zo zákona, a pokiaľ ide o pôžitky stanovené článkom L.123-6, prechádza na jeho manžela/ku, s vylúčením dedičov zo závetu a iných právnych nástupcov, počas prebiehajúceho kalendárneho roka a nasledujúcich 70 rokov."

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 Maliar Salvador Dalí zomrel 23. januára 1989 vo Figueras (Španielsko), pričom po sebe zanechal päť zákonných dedičov. Závetom z 20. septembra 1982 ustanovil v zmysle francúzskeho dedičského práva za univerzálneho dediča svojich práv duševného

vlastníctva Španielsko. Tieto práva spravuje Fundación Gala-Salvador Dalí, nadácia, ktorá bola založená podľa španielskeho práva v roku 1983 na základe maliarovej iniciatívy a pod jeho dohľadom.

14 V roku 1997 Fundación Gala-Salvador Dalí zverila VEGAP, spoločnosti podľa španielskeho práva, výlučné celosvetové zastúpenie kolektívnej správy a výkonu autorských práv na diela Salvadora Dalího.

15 VEGAP je zmluvne spojená so svojím partnerom ADAGP vo Francúzsku, ktorý je poverený správou autorských práv na diela Salvadora Dalího na francúzskom území.

16 Od roku 1997 ADAGP vyberal poplatky za požívanie diela Salvadora Dalího, ktoré boli s výnimkou práva na odmenu z ďalšieho predaja postúpené prostredníctvom VEGAP na Fundación Gala-Salvador Dalí. Podľa ustanovení článku L. 123-7 ZDV, ktorý vyhradzuje príjem z poplatkov z práva na odmenu z ďalšieho predaja len v prospech zákonných dedičov s vylúčením závetných dedičov a iných právnych nástupcov, ADAGP vyplatil sumy vyplývajúce z práva na odmenu z ďalšieho predaja priamo dedičom Salvadora Dalího.

17 Keďže sa Fundación Gala-Salvador Dalí a VEGAP domnievali, že podľa závetu Salvadora Dalího a španielskeho práva sa im mali vyplatiť poplatky z práva na odmenu z ďalšieho predaja, ktoré boli vyberané z dražobných predajov umelcových diel vo Francúzsku, podali 28. decembra 2005 proti ADAGP žalobu o vyplatenie týchto

poplatkov na Tribunal de grande instance de Paris, pričom ADAGP požiadal, aby na účely záväzného účinku rozsudku do konania pristúpili aj maliarovi dedičia.

18 Vzhľadom na to Tribunal de grande instance de Paris rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Môže si [Francúzska republika] po prijatí smernice [2001/84] ponechať vyhradenie práva na odmenu z ďalšieho predaja len pre dedičov zo zákona s vylúčením dedičov zo závetu a iných právnych nástupcov?

2. Umožňujú prechodné ustanovenia článku 8 ods. 2 a 3 smernice [2001/84], aby [Francúzska republika] mala odchylnú právnu úpravu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

19 Španielska vláda a žalobcovia vo veci samej vo svojich písomných pripomienkach namietajú prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

20 V tejto súvislosti tvrdia, že vzhľadom na skutkový stav v spore vo veci samej sa podľa článku 6 ods. 1 smernice 2001/84 na otázku určenia právnych nástupcov autorovho

diela nevzťahuje francúzske právo, ale výlučne španielske dedičské právo, pretože maliar Salvador Dalí mal španielske štátne občianstvo a zomrel vo svojom bydlisku vo Figueras, ktoré sa nachádza v Španielsku. V dôsledku toho sa domnievajú, že otázka súladu článku L. 123-7 ZDV so smernicou 2001/84 nie je na vyriešenie sporu vo veci samej, ktorý sa má rozhodnúť len podľa španielskeho práva, relevantná.

21 Súdnemu dvoru však neprináleží vyjadrovať sa v rámci prejudiciálneho konania k výkladu vnútroštátnych ustanovení, najmä ustanovení patriacich pod medzinárodné právo súkromné ani posúdiť, či je výklad, ktorý podáva vnútroštátny súd, správny. Súdny dvor má totiž v rámci rozdelenia právomocí medzi súdy Spoločenstva a vnútroštátne súdy zohľadniť právny a skutkový rámec, do ktorého patria prejudiciálne otázky, tak, ako ho definovalo rozhodnutie vnútroštátneho súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2008, Dynamic Medien, C-244/06, Zb. s. I-505, bod 19 a citovanú judikatúru).

22 Návrh na začatie prejudiciálneho konania pritom vychádza z predpokladu, že na spor vo veci samej sa uplatní francúzske právo, najmä článok L.123-7 ZDV. Vzhľadom na to, že vnútroštátny súd sa pýta na výklad článkov 6 ods. 1 a 8 ods. 2 a 3 smernice 2001/84 s cieľom posúdiť, či uvedený článok L.123-7 je s nimi v súlade, nezdá sa, že návrh na začatie prejudiciálneho konania by bol na vyriešenie sporu vo veci samej zjavne nerelevantný.

23 Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody je návrh na začatie prejudiciálneho konania prípustný.

O veci samej

O prvej otázke

24 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 6 ods. 1 smernice 2001/84 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takému ustanoveniu vnútroštátneho práva, akým je článok L. 123-7 ZDV, ktorý vyhradzuje právo na odmenu z ďalšieho predaja len zákonným dedičom umelca s vylúčením závetných dedičov.

25 Na úvod treba pripomenúť ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej je na výklad ustanovenia práva Spoločenstva potrebné zohľadniť nielen jeho pojmy, ale tiež jeho kontext a ciele, ktoré sleduje právna úprava, ktorej je súčasťou (pozri rozsudky zo 17. novembra 1983, Merck, 292/82, Zb. s. 3781, bod 12; zo 14. októbra 1999, Adidas, C-223/98, Zb. s. I-7081, bod 23; zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, Zb. s. I-4983, bod 41, ako aj z 10. septembra 2009, Eschig, C-199/08, Zb. s. I-8295, bod 38).

26 V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že text smernice 2001/84 neobsahuje nijaký údaj, pokiaľ ide o pojem „právni nástupcovia“ autora diela uvedený v jej článku 6 ods. 1. Keďže neexistuje nijaká výslovná definícia tohto pojmu, treba preskúmať ciele, ktoré viedli k prijatiu smernice 2001/84.

27 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prijatím smernice 2001/84 sa sleduje dvojaký cieľ, a to jednak, ako vyplýva z jej odôvodnenia č. 3 a 4, zabezpečiť autorom grafických

a výtvarných umeleckých diel podiel na ekonomickom úspechu ich umeleckých diel. Ďalej, ako spresňuje jej odôvodnenie č. 9 a 10, ide o ukončenie narušenia hospodárskej súťaže na trhu s umeleckými dielami, pretože platba poplatkov za právo na odmenu z ďalšieho predaja v niektorých členských štátoch môže viesť k presunu predajov umeleckých diel do členských štátov, kde sa toto právo neuplatňuje.

28 Prvý cieľ zabezpečuje určitú úroveň odmeňovania umelcov. Z tohto dôvodu sa právo na odmenu z ďalšieho predaja v súlade s článkom 1 ods. 1 smernice 2001/84 definuje ako nescudziteľné právo, ktorého sa nemožno vopred vzdať.

29 Pritom sa nezdá, že uskutočnenie tohto prvého cieľa by bolo nejakým spôsobom ohrozené tým, že právo na odmenu z ďalšieho predaja po smrti umelca prechádza len na niektoré subjekty s vylúčením ostatných subjektov, pretože prechod tohto práva má v porovnaní s týmto cieľom vedľajší charakter.

30 Pokiaľ ide o druhý cieľ, zdalo sa nevyhnutným stanoviť harmonizáciu týkajúcu sa umeleckých diel a predajov, na ktoré sa vzťahuje právo na odmenu z ďalšieho predaja, ako aj základ poplatku a jeho sadzby. Z odôvodnenia č. 9 smernice jasne vyplýva, že úmyslom zákonodarcu Únie bolo napraviť situáciu, v ktorej predaje umeleckých diel boli sústredené do členských štátov, v ktorých sa právo na odmenu z ďalšieho predaja neuplatňovalo, alebo jeho sadzba bola nižšia, než sadzba platná v iných členských štátoch, a to na úkor aukčných domov alebo iných obchodníkov s umeleckými dielami usadenými na území týchto iných členských štátoch.

31 Tento druhý cieľ vysvetľuje, prečo sa článok 95 ES vybral ako právny základ na prijatie smernice 2001/84. Uvedený výber potvrdzuje, že toto prijatie patrí do rámca aproximácie ustanovení zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré smerujú k vytváraniu a fungovaniu vnútorného trhu. V dôsledku toho, ako vyplýva aj z odôvodnenia č. 13 a 15 uvedenej smernice, nie je potrebné odstrániť rozdiely medzi národnými legislatívami, ktoré nie sú spôsobilé ovplyvniť fungovanie vnútorného trhu, a na ponechanie čo najväčšieho priestoru pre vnútroštátne rozhodovanie stačí obmedziť na aproximáciu vnútroštátnych ustanovení, ktoré majú najpriamejší dosah na fungovanie vnútorného trhu.

32 V prospech tejto analýzy svedčí odôvodnenie č. 27 smernice 2001/84, z ktorého vyplýva, že hoci úmyslom zákonodarcu Únie bolo, aby právni nástupcovia autora plne požívali výhody z práva na odmenu z ďalšieho predaja po jeho smrti, napriek tomu v súlade so zásadou subsidiarity nie je vhodné, aby uvedená smernica vstupovala do oblasti dedičského práva členských štátov, pričom sa ponecháva na každom z nich, aby vymedzil kategórie osôb, ktoré môžu byť v jeho právnom poriadku kvalifikované ako právni nástupcovia.

33 Z vyššie uvedeného vyplýva, že z hľadiska cieľov sledovaných smernicou 2001/84 sú členské štáty oprávnené uskutočniť vlastnú legislatívnu voľbu na určenie kategórie osôb, v prospech ktorých sa môže stanoviť právo na odmenu z ďalšieho predaja po smrti autora umeleckého diela.

34 Nič zo smernice 2001/84 neumožňuje domnievať sa, že úmyslom zákonodarcu Únie bolo vylúčiť aplikáciu pravidiel upravujúcich koordináciu jednotlivých vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti dedičského práva, konkrétne tých, čo patria do medzinárodného práva súkromného, ktorých úlohou je riešiť takú kolíziu právnych predpisov, aká vznikla v spore vo veci samej.

35 Z uvedeného vyplýva, že vnútroštátny súd musí pri aplikácii vnútroštátnych ustanovení preberajúcich článok 6 ods. 1 smernice 2001/84 náležite zohľadniť príslušné pravidlá, ktoré riešia kolíziu právnych predpisov vo veciach dedenia práva na odmenu z ďalšieho predaja.

36 Za týchto podmienok je potrebné na prvú položenú otázku odpovedať tak, že článok 6 ods. 1 smernice 2001/84 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takému ustanoveniu vnútroštátneho práva, akým je ustanovenie v spore vo veci samej, ktoré vyhradzuje priznanie práva na odmenu z ďalšieho predaja len zákonným dedičom umelca s vylúčením závetných dedičov. Vnútroštátny súd však pri aplikácii vnútroštátnych ustanovení preberajúcich uvedený článok 6 ods. 1 musí náležite zohľadniť príslušné pravidlá, ktoré riešia kolíziu právnych predpisov vo veciach dedenia práva na odmenu z ďalšieho predaja.

O druhej otázke

37 Druhá otázka položená vnútroštátnym súdom sa týka toho, či sa odchylné ustanovenia upravené v článku 8 ods. 2 a 3 smernice 2001/84 majú vykladať v tom zmysle, že na prechodné obdobie umožňujú zachovanie predmetného ustanovenia ZDV.

38 Vzhľadom na odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku však netreba na druhú otázku odpovedať.

O trovách

39 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 6 ods. 1 smernice 2001/84/ES Európskeho parlamentu a Rady z 27. septembra 2001 o práve ďalšieho predaja v prospech autora pôvodného umeleckého diela sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takému ustanoveniu vnútroštátneho práva, akým je ustanovenie v spore vo veci samej, ktoré vyhradzuje priznanie práva na odmenu z ďalšieho predaja len zákonným dedičom umelca s vylúčením závetných dedičov. Vnútroštátny súd však pri aplikácii vnútroštátnych ustanovení preberajúcich uvedený článok 6 ods. 1 musí náležite zohľadniť príslušné pravidlá, ktoré riešia kolíziu právnych predpisov vo veciach dedenia práva na odmenu z ďalšieho predaja.

Podpisy